

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Myszka (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Henryk Pietrkowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Powiatu K. reprezentowanego przez Dyrektora
Domu Pomocy Społecznej w K.

przeciwko Przedsiębiorstwu Projektowo-Produkcyjnemu "E." sp. z o.o.

z siedzibą w K. oraz Z. P.

o zapłatę,

po rozpoznaniu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu niejawnym

w dniu 26 kwietnia 2007 r.,

zażalenia strony powodowej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 15 listopada 2006 r.,

**oddala zażalenie i zasądza od strony powodowej na rzecz
pozwaney Spółki kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem
zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił, wniesioną w dniu 12 maja 2006 r. przez pełnomocnika powoda, którym jest adwokat, apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 lutego 2006 r., stwierdzając, że apelacja nie została opłacona należną opłatą, bowiem zamiast kwoty 3 043 zł uiszczona została kwota 3 000 zł.

W zażaleniu, zawierającym wniosek o „uchylenie tego postanowienia i rozpoznanie wniesionej apelacji”, pełnomocnik powoda przyznał, że „wpis został wniesiony o 43 zł za mały”. Podniósł, że „w takiej sytuacji należało albo wezwać powoda do uzupełnienia wpisu, albo rozpatrzyć powództwo z umniejszoną kwotą”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Opłata uiszczona w niepełnej wysokości nie jest należną opłatą. (zob. m.in. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2003 r., III CZ 94/03, niepubl., z dnia 18 lutego 2005 r., V CZ 182/04, niepubl. oraz z dnia 23 sierpnia 2006 r., I CNP 44/06, niepubl.).

Skutki nienależytego uiszczenia opłat od środków odwoławczych i środków zaskarżenia wnoszonych przez profesjonalnych pełnomocników określa obecnie art. 130² § 3 k.p.c. Przepis ten stanowi, że sąd odrzuca bez wezwania o uiszczenie opłaty pismo wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzeczownika patentowego środki odwoławcze lub środki zaskarżenia (apelację, zażalenie, skargę kasacyjną, skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, sprzeciw od wyroku zaocznego, zarzuty od nakazu zapłaty, skargę na orzeczenie referendarza sądowego) podlegające opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej, obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 130² § 3 k.p.c.). Rygory procesowe będące konsekwencją nieopłacenia lub nienależytego opłacenia środka odwoławczego przez profesjonalnego pełnomocnika są konsekwencją wprowadzenia z dniem 2 marca 2006 r. zasady samoobliczania i samoopłacania kosztów sądowych przez zawodowych pełnomocników procesowych (art.130² § 1 – 5 k.p.c. w brzmieniu nadanym art.126 pkt 12 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o kosztach sądowych

w sprawach cywilnych, Dz. U. Nr 167, poz.1398 ze zm.). Przedstawiona przez autora zażalenia koncepcja „wezwania powoda do uzupełnienia wpisu albo rozpatrzenia powództwa z umniejszoną kwotą” nie znajduje żadnych podstaw prawnych, nie uwzględnia ponadto przyjętej w judykaturze i doktrynie zasady, że każda opłata w wysokości niższej niż należna nie spełnia fiskalnego obowiązku wobec Skarbu Państwa.

Podniesiona poza zarzutami zawartymi w zażaleniu okoliczność, że strona powodowa zwolniona została od kosztów sądowych na podstawie art. 8 ustawy z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 88 ze zm.), nie ma znaczenia dla oceny bezskuteczności zażalenia, skoro w świetle mających zastosowanie przepisów ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych strona powodowa, po wydaniu wyroku przez sąd pierwszej instancji (*verba legis* „danej instancji”) już nie korzysta z ustawowego zwolnienia od kosztów (art.149 ust.1).

Z przytoczonych względów zażalenie, jako nieuzasadnione, podlegało oddaleniu (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.). O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art.108 § 1, art. 394¹ § 3, art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.